

Кримінального процесуального кодексу України вище вказаним нормам Конституції України, що не забезпечує дотримання цих правових норм Конституції в будь-якому кримінальному провадженні, змінює конституційний лад України на абсолютне беззаконня і «беспрєдєл» державних правоохоронних органів та корумпованих чиновників усіх гілок державної влади, перешкоджає законній діяльності Фонду, завдає величезної матеріальної і моральної шкоди Фонду і його членам та усім законослухняним громадянам України, а також призвело до довготривалого грубого порушення усіх конституційних прав, свобод і гарантій, що мають найвищу юридичну силу і безпосередньо мають забезпечувати усі основні права і свободи людини і громадянина під час протиправних посягань від посадових осіб державних органів.

1. Україна є демократичною, правовою державою; в Україні визнається і діє принцип верховенства права; Конституція України має найвищу юридичну силу; закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй; людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю; права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави; утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави; права і свободи людини і громадянина захищаються судом; ніхто не зобов'язаний виконувати явно злочинні розпорядження чи накази; за віддання і виконання явно злочинного розпорядження чи наказу настає юридична відповідальність; юридична відповідальність особи має індивідуальний характер, а правосуддя в Україні здійснюють виключно суди ([статті 1, 3, частини перша, друга статті 8, частина перша, друга статті 55, частина перша, друга статті 60, частина друга статті 61, частина перша, п'ята статті 124 та частина перша, третя статті 129](#) Основного Закону України).

Оскаржуючи на основі Конституції злочинні дії і бездіяльність посадових осіб Мінюсту та інших державних органів, які протягом двох років організованими злочинними діями і бездіяльністю свідомо і зумисно перешкоджають належній реєстрації поданих ще 07.09.2016 та 05.10.2016 року Фондом документів для повторного внесенню Фонду до ЄДР як неприбуткової організації з відповідним проставленням апостилю на статуті та на виписці з ЄДР, мною ставиться вимога виконати частину 2 ст. 61 Конституції України, яка визначає, що «юридична відповідальність особи має індивідуальний характер», а цією конституційною

нормою закріплено непорушний принцип індивідуалізації юридичної відповідальності правопорушника.

Цей принцип знайшов своє відображення в галузевому законодавстві України. Так, частина 2 ст. 33 Кримінального кодексу України передбачає, зокрема, що при сукупності злочинів кожен з них підлягає кваліфікації за відповідною статтею або частиною статті Особливої частини цього кодексу.

В своїх заявах до Генпрокурора про вчинення злочину № 16 від 25.06.2017 року та № 21 від 23 жовтня 2017 року, а потім у скарзі в порядку ст. 303 КПК України № 23 від 05.11.2017 та в доводах і поясненнях до неї, мною по фактам організованих злочинних дій ряду посадових осіб державних правоохоронних органів, з додаванням незаперечних документальних доказів їх вини, було конкретно вказано коло співучасників організованої злочинної діяльності: **Данова А.А., Нікітенка С.В., Пилипенко Д.Ю., Ніколаєвої Г.Є., Цап О.В. і М.Шейко**, діяльність яких покривали і заохочували шляхом кругової поруки і масових зловживань посадовим становищем та державною владою прокурори: **Романов В.П., Шаповалов А., Р.Артеменко, М.Бойко, І.Бутенко, Бондаренко Н.М., В.Карман, О.Шевченко, І.Горбань, В.Чорний та О.Родік; посадові особи СБУ – Шмітько О.Г та В.Маяков; посадові особи Мінюсту – Д.Чернишов, П.Мороз, П.Петренко та суддя Васильєва Н.П.**, організовані злочинні дії і бездіяльність яких відповідно кваліфікуються по ч. 3 ст. 364, ч. 2 ст. 366, ч. 2 ст. 436.1 та ст. 375 КК України. Але спочатку слідчим суддею Печерського райсуду **Васильєвою Н.П.** від 13.07.2017, а потім усвідомлюючи свої дії і по явному узгодженню з причетними до групового злочину особами, суддею **Батрин О.В.** була винесена ідентична завідомо неправосудна ухвала від 05 грудня 2018, що за змістом і спрямованістю юридичних наслідків суперечить статтям 1, 3, 5, 6, 8, 9, 19, 21-24, 36, 40, 55, 60, 61, 64, 68, 124 Конституції України і продовжує скоєння особливо тяжкого групового злочину.

2. За час 2-річної тяганини виявилось, що саме в результаті повної відсутності конституційного принципу індивідуалізації відповідальності особи і невідповідності (неконституційності) існуючого КПК нормам Конституції та запровадження на законодавчому рівні абсолютної безвідповідальності і безкарності за кримінально карані дії, абсолютно неможливо припинити масові злочинні зловживання державних чиновників усіх без винятку державних «правоохоронних» органів, які злочинно узурпували державну владу і змінили конституційний лад на абсолютне беззаконня і «беспредел», ігноруючи найвищої юридичної сили норми Конституції і

злочинно та організовано, свідомо та зумисно не виконуючи своїх службових обов'язків, державні службовці своїми організованими і злочинними діями та бездіяльністю відверто попирають конституційний принцип верховенства права, законність і правопорядок та створюють неприпустиме кримінальне середовище і всеохоплюючу корупцію на всіх без виключення рівнях органів державних влади, що в умовах війни загрожує територіальній цілісності і національній безпеці України.

Ось короткий перебіг фактів і подій, які передували даній конституційній скарзі:

2.1. По фактам масових злочинних зловживань і організованої злочинної діяльності посадових осіб Запорізької обласної юстиції **Нікітенка С.В., Пилипенко Д.Ю., Ніколаєвої Г.Є.** під безпосереднім керівництвом **Данова А.А.**, яких всіляко заохочує і покриває корумпованих підлеглих та належно не розглядає поданих скарг міністр юстиції України **Павло Петренко** – від імені Фонду по фактам скоєння тяжкого злочину групою осіб я змушений був звернутися до прокурора Запорізької області Романова В.П. з відповідною заявою № 23 від 17.12.2016 року про скоєння злочину, яку той отримав 23 грудня 2016 року (дивитись додаток до заяви Фонду № 21 від 23.10.2017 року до Генпрокурора в справі № 757/67388/17-к).

Але так як прокурор **Романов В.П.** і його підлеглі прокурори **Шаповалов А., Р.Артеменко, І.Бутенко, Бондаренко Н.М., М.Бойко та В.Карман** всупереч своїх службових обов'язків відмовилися вносити дані в ЄРДР про організовану злочинну діяльність **Данова А.А.** і його підлеглих з обласного управління юстиції, тим самим приховуючи тяжкий злочин, Фонд був змушений звертатися з відповідною заявою № 6 від 01.02.2017 року до начальника управління СБУ в Запорізькій області **Шмітька О.Г.** про вчинення злочину, яку він відповідно отримав 06.02.2017 року (дивитись справу № 757/67388/17-к).

Проте і **Шмітько О.Г.**, всупереч чинного законодавства та своїх службових обов'язків, свідомо відмовився належно розглядати, вносити дані до ЄРДР і розслідувати організовану злочинну діяльність посадовців обласної юстиції під орудою **Данова А.А.**, а заяву про вчинення тяжкого групового злочину з доданими матеріалами і доказами злочинно відправив до Міністерства юстиції України, яке відверто спустило її «на тормозах» без жодних наслідків і належного реагування (дивитись в справі № 757/67388/17-к лист від Шмітька О.Г.).

Персональні звернення Фонду до голови СБУ **Грицака В.С.** з заявою № 9 від 22.03.2017 року про вчинення злочину та до Генпрокурора **Луценка Ю.В.** зі скаргою

№ 8 від 09.03.2017 року на організовані злочинні дії органів прокуратури також всупереч статей 1, 3, 5, 6, 8, 9, 19, 21-24, 28, 36, 37, 40, 41, 64, 68, 121 Конституції України належно не розглядалися, а дані про правопорушення і скоєний груповий тяжкий злочин свідомо і зумисно не внесені до ЄРДР до цього часу і відповідно належне слідство – взагалі не проводиться, а груповий тяжкий злочин продовжується і обростає співучасниками (дивитись в справі **№ 757/67388/17-к** відписку з СБУ за підписом **В.Маякова** і з Генпрокуратури за підписом **О.Шевченка та І.Горбань**).

2.2. В результаті свідомого і зумисного невиконання службових обов'язків щодо внесення даних про здійснений тяжкий груповий злочин до Єдиного реєстру досудових розслідувань та згідно статей 214, 216 КПК України забезпечувати проведення досудового слідства за визначеною законом підслідністю, призвело до значного розширення кола осіб, які стали співучасниками організованої злочинної діяльності **Данова А.А., Нікітенка С.В., Пилипенко Д.Ю., Ніколаєвої Г.Є.**, діяльність яких покривали і заохочували шляхом кругової поруки і масових зловживань посадовим становищем та державною владою прокурори: **Романов В.П., Шаповалов А., Р.Артеменко, М.Бойко, І.Бутенко, Бондаренко Н.М., В.Карман, О.Шевченко, І.Горбань, В.Чорний та О.Родік; посадові особи СБУ – Шмітько О.Г та В.Маяков; посадові особи Мінюсту – Денис Чернишов, Павло Мороз та Павло Петренко.**

Саме в результаті організованої злочинної діяльності і бездіяльності та масових злочинних зловживань усіх вище вказаних посадовців на державній службі, які злісно не виконують своїх обов'язків по внесенню даних в ЄРДР, в якості співучасників групового тяжкого злочину, що межує зі зрадою українських національних інтересів зі свідомим знищенням конституційного ладу, законності і правопорядку, до цієї справи були долучені державний реєстратор **Цап О.В.** та начальник Запорізького обласного управління статистики **М.Шейко**, які по вказівці і злочинному узгодженню з обласним управлінням юстиції під орудою **Данова А.А.** виготовили документи з завідомо неправдивою інформацією, а потім на основі листування між собою, без згоди і відома Фонду та його засновника насильницьким шляхом змінили організаційно-правову форму Фонду в державних реєстрах «як помилку» і таким чином фактично здійснили примусову реорганізацію з громадської організації, що поєднувала 20 років громадську діяльність з благодійною – на лише благодійну організацію, щоб в такий протизаконний спосіб позбавити Фонд раніше зареєстрованої ще в 1996 році громадської правозахисної діяльності (**дивитись в додатку до цього доповнення**

до Статуту Фонду від 04 грудня 1996), створити штучні «підстави» для невнесення Фонду повторно до ЄДР, зробити невідповідність статуту до примусово здійсненої реорганізації лише на благодійну діяльність і в такий протиправний і протизаконний спосіб позбавити правозахисних повноважень з усіма прогнозованими наслідками дискримінації з повним припиненням громадської правозахисної і благодійної діяльності Фонду та злочинною відмовою повторного включенням до державного реєстру з позбавленням навіть ознаки неприбутковості (**дивитись в додатку до цієї апеляції рішення ДФС № 1708074600015 від 17.07.2017**).

2.3. Про організований характер злочинної діяльності по даній справі свідчить і факт протизаконного відкриття **«уголовного дела № 12017080020000472»** в Олександрівському відділі поліції м. Запоріжжя слідчим Колокотом. Прокурори не можуть не знати обов'язкові норми ст. 214 КПК України про те, що без внесення даних в ЄРДР досудове розслідування розпочатися не може, а **здійснення досудового розслідування до внесення відомостей до реєстру або без такого внесення ВЗАГАЛІ НЕ ДОПУСКАЄТЬСЯ і тягне за собою відповідальність, встановлену законом.**

Не могли не знати прокурори і про те, що згідно ч. 2 ст. 216 КПК України, дана справа про скоєння групового злочину, що кваліфікується по ч. 3 ст. 364, ч. 2 ст. 366 та ч. 2 ст. 436.1 КК України, за визначеною законом підслідністю мала розглядатися виключно слідчими служби безпеки, а не національної поліції. Але з явно злочинною метою приховати тяжкий груповий злочин, без відповідного внесення даних до ЄРДР, корумпованими прокурорами Запорізької області під безпосереднім керівництвом прокурора Запорізької області **Романова В.П.** було порушено **«уголовное дело № 12017080020000472»** лише по ч. 1 ст. 366 КПК України, яке завідомо не передбачає і відповідно не матиме належного розслідування органом поліції, якому це не підслідне по закону, а також відповідно не матиме і жодних юридичних наслідків та покарання для організованої злочинної групи Данова з обласного управління юстиції.

2.4. По фактам продовження організованої злочинної діяльності і зростання злочинної групи, Генпрокурору Луценку Ю.В. мною було подано відповідну заяву про вчинення злочину № 16 від 25.06.2017 року, яку він отримав 30 червня 2017 року (дивитись в справі **№ 757/67388/17-к**). Але так як і після цього дані до ЄРДР злочинно Генпрокурором Луценком Ю.В. або його заступником не були внесені, через адвокатів ТОВ «Капітал-Спадщина» мною в порядку ст. 303 КПК України було подано відповідну скаргу до Печерського райсуду міста Києва.

Тільки 21.09.2017 року з листа Генпрокуратури за № 04/2/3-1931-17 від 14.09.2017 року за підписом В.Чорного вдалося довідатися, що 06.09.2017 року відбулося прийняття і реєстрація в ЄРДР за № 4201700000002860 моєї заяви про кримінальне правопорушення, але лише ... за ч.2 ст. 436-1 КК України, а з ухвалою Печерського райсуду мені вдалося познайомитися тільки 10 жовтня 2017 року (дивитись в справі № 757/67388/17-к супровідний лист № 3434/17 голови Печерського райсуду м. Києва від 02 жовтня 2017 з поштовим штемпелем одержання 10.10.2017), яку я відповідно оскаржив у 5-денний строк голові Апеляційного суду міста Києва Головачову Я.В., яку останній всупереч своїх конституційних обов'язків взагалі не прийняв до розгляду і після явного відкриття і ознайомлення ... злочинно повернув мені в розідраному конверті взагалі без розгляду, злочинно позбавивши права на оскарження неконституційного і завідомо неправосудного рішення **(дивитись на диску відео про злочинне повернення апеляції без прийняття, реєстрації і розгляду)**.

2.5. Конституційний принцип індивідуалізації відповідальності особи, що згідно ч. 2 ст. 8 Конституції України має найвищу юридичну силу, передбачає обов'язок для суду і прокуратури належне визначення і встановлення конкретних фізичних осіб, що вчинили кримінальне правопорушення і цей принцип забезпечується можливістю визначення і застосування конкретного виду юридичної відповідальності з належною кваліфікацією злочину в залежності від ступеня суспільної небезпечності скоєного правопорушення. При цьому, матеріально-правовою підставою юридичної відповідальності є вчинення особою самого правопорушення. Так згідно з п. 22 ч. 1 ст. 92 Конституції України виключно законами України визначаються загальні засади цивільно-правової відповідальності; діяння, які є злочинами, та відповідальність за них. Але як свідчить сам текст ухвали судді Печерського райсуду Васильєвої Н.П. від 13.07.2017 та ідентичної ухвали судді Батрин О.В. від 05 грудня 2018, всупереч Конституції та вище згаданого законодавства ухвала судді Васильєвої Н.П. і ідентична наступна ухвала судді Батрин О.В. від 05 грудня 2018 року взагалі не містять жодної індивідуалізації осіб та належної кваліфікації скоєного особливо тяжкого групового злочину, що суперечить ч. 2 ст. 60 та ч. 2 ст. 61 Конституції України і відповідно вказує на організовану злочинну діяльність прокурорів і суддів та постановлення суддями завідомо неправосудних рішень (ухвал) з порушенням ст. 375 та ч. 4 ст. 382 КК України.

2.6. Грубе порушення індивідуалізації при встановленні кола осіб та виду їх відповідальності, повна відсутність врахування всіх особливостей та обставин справи, свідоме ігнорування організованого характеру продовжуваного правопорушення та особливо небезпечного ступеня вини і групових протиправних намірів та мотивів скоєного злочину при винесенні ухвал Печерського районного суду м. Києва від 13.07.2017 та від 05 грудня 2017, призвели до того, що безпосередньо причетна до скоєного і продовжуваного особливо тяжкого злочину Генеральна прокуратура, маючи завдяки цим ухвалам можливість самостійно і на власний розсуд визначати кваліфікацію і підслідність, з метою приховати особливо тяжкий злочин підлеглих прокурорів, за підписом **В.Чорного**, зі злочинною метою приховати особливо тяжкий злочин та організовану злочинну діяльність державних правоохоронних органів, що діють всупереч своїх обов'язків і даної клятви, свідомо було звужено кваліфікацію з трьох статей (ч. 3 ст. 364, ч. 2 ст. 366 та ч. 2 ст. 436.1 КК України) лише до ч. 2 ст. 436-1 КК України і всупереч ч. 5 ст. 216 КПК України дано на виконання явно злочинне розпорядження, а досудове розслідування злочинно «доручено СУ ГУ Національної поліції в Запорізькій області», яка по закону не має права взагалі цього здійснювати (**дивитись в додатку до скарги в порядку ст. 303 КПК України повідомлення Генпрокуратури про прийняття і реєстрацію заяви про кримінальне правопорушення № 04/2/3-1931-17 від 14.09.2017**).

Таким чином, наступне повернення Генеральним прокурором без належного розгляду заяви Фонду № 21 від 23.10.2017 року про здійснення злочину групою осіб, призвело до чергового розширення співучасників даного злочину, надання відписки неналежною особою і знову без внесення відповідних даних до ЄРДР, що свідчить про свідоме і зумисне здійснення організованої злочинної діяльності **Луценком Ю.В.**, який зобов'язаний знати, що при внесенні даних про скоєння злочину суддями і високими посадовими особами групи «А» та порушення кримінальної справи стосовно них належить до виключної компетенції Генерального прокурора або його заступника. Черговий лист-відписка з Генпрокуратури від 21.11.2017 року № 17/7 31559-17 за підписом **О.Родіка**, незаперечно підтверджує факт продовження масових зловживань органів прокуратури по злочинно порушеному кримінальному провадженню **№ 12017080020000472**» лише по ч. 1 ст. 366 КПК України та **№ 42017000000002860** за завідомо неправосудною ухвалою судді Васильєвої лише ... за ч.2 ст. 436-1 КК України, щоб по вже «накатаній» схемі приховати значно тяжкий груповий злочин, скоєний організованою групою осіб, що зловживають державною владою всупереч Конституції і своїх службових обов'язків.

3. Законність і правопорядок в суспільстві і в державі є лише тоді, коли персональна відповідальність поєднується з невідворотністю покарання, а саме покарання тільки тоді є справедливим, коли система кримінального законодавства передбачає обов'язковість персональної відповідальності кожної особи за здійснення злочинних дій чи протиправних посягань.

Але коли всі органи державної влади і всі найвищі посади в Україні окуповані кримінальними угрупованнями в судах, прокуратурі і поліції, що утворили суцільну державну мафію, криміналітет ще при владі Януковича під виглядом «рех-вор-м», на законодавчому рівні взагалі вилучив з КПК України конституційну норму ч. 2 ст. 61 Конституції, яка визначає, що «юридична відповідальність особи має індивідуальний характер», а й без того недосконалу «совкову» систему кримінального законодавства України розчленував, відокремивши Кримінальний кодекс в окремий закон, а Кримінальний процесуальний кодекс – також в окремий закон, таким чином вилучивши з системи кримінального законодавства будь-яку відповідальність для кримінальних злочинців та розірвавши всі взаємозв'язки між цими законодавчими актами і Конституцією, знищивши індивідуалізацію юридичної відповідальності в кримінальному процесі, системність кримінального законодавства та його спрямування на неухильне забезпечення покарання за здійснення злочинних дій і бездіяльності та на забезпечення відповідного захисту людини від протиправних посягань.

Згідно статей 5, 6 Конституції, органи законодавчої, виконавчої та судової влади мають здійснювати свої повноваження у встановлених Конституцією межах і відповідно до законів України. Але як незаперечно свідчать факти і документальні докази по справі **№ 757/67388/17-к**, усі без винятку понад 30 осіб (**Данов А.А., Нікітенко С.В., Пилипенко Д.Ю. і Ніколаєва Г.Є., Цап О.В., М.Шейко, Романов В.П., Шаповалов А., Р.Артеменко, М.Бойко, І.Бутенко, Бондаренко Н.М., В.Карман, Луценко Ю.В., О.Шевченко, І.Горбань, В.Чорний, О.Родік, Шмітько О.Г., В.Маяков, Д.Чернишов, П.Мороз, П.Петренко, Васильєва Н.П., Батрин О.В., Чорний О.М., Васильєва М.А., Кепкал Л.І., Марчук О.П., Могильний О.П., Наставний В.В.**, що перебувають на державній службі і належать до органів державної влади, знаючи про повну відсутність індивідуалізації юридичної відповідальності в кримінальному процесі і усвідомлюючи свою безкарність та абсолютну неможливість притягнення кожного з них окремо і разом до кримінальної відповідальності по розчленованому і безсистемному кримінальному законодавству

України – мають можливість абсолютно безкарно ігнорувати і взагалі не виконувати Конституцію та чинне вітчизняне і міжнародне законодавство, а законність і правопорядок – злочинно замінювати на організовану злочинну діяльність, державний терор і власний «беспредел» поза Конституцією і законом.

Саме завдяки повної відсутності індивідуалізації юридичної відповідальності особи в кримінальному процесі, всі вище вказані державні службовці свідомо не виконують Конституцію і діють виключно в організований злочинний спосіб поза межами і всупереч Конституції та законів України, а така довготривала (з 2012 року) відсутність обов'язкової конституційної індивідуалізації юридичної відповідальності в кримінальному процесі призвела до абсолютної узурпації державної влади і організованої злочинної діяльності усіх без винятку органів державної влади: від Порошенка і його кума Луценка – до генералів СБУ, прокурорів усіх рівнів, міністрів і усіх чиновників Мінюсту аж до державних реєстраторів.

4. Кримінальний кодекс України (далі – КК України) своєю статтею 1 визначає основне своє завдання – це правове забезпечення охорони прав і свобод людини і громадянина, власності, громадського порядку та громадської безпеки, довкілля, конституційного устрою України від злочинних посягань, забезпечення миру і безпеки людства, а також запобігання злочинам.

Стаття 2 КК України в своїй першій частині визначає, що підставою кримінальної відповідальності є вчинення особою суспільно небезпечного діяння, яке містить склад злочину, передбаченого цим Кодексом, а вже в другій своїй частині заперечує саму можливість виникнення підстав для кримінальної відповідальності, визначаючи, що

«особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду».

Подібне прямо протилежне визначення підстав для кримінальної відповідальності нормальне й закономірне для забезпечення справедливості відносин в правовому суспільстві і без сумніву має право на існування. Але це протиріччя буде забезпечувати безпеку існування і справедливості в суспільстві тільки в разі суворого забезпечення законності і правопорядку, верховенства права і рівності кожного перед законом і судом.

Але в Україні по чинному злодійському законодавству повсякчас законність і правопорядок найбільше і повсякчас порушуються, Конституція України – абсолютно не виконується, а конституційні права і свободи – систематично і найбільше порушуються, відверто ґвалтуються та грубо і цинічно попираються корумпованими чиновниками усіх гілок державної влади.

Тобто, для того щоб припинити масові злочинні зловживання і довести в законному порядку і встановити обвинувальний вирок суду та піддати кримінальному покаранню чиновника органів державної влади, необхідно пройти процедуру встановлення вини особи і забезпечити доведення вини особи у повній відповідності з існуючим бандитським Кримінальним процесуальним кодексом України від Януковича.

Так увесь другий розділ КК України присвячений тлумаченню закону про кримінальну відповідальність, де у різних відмінках постійно повторюється юридичний термін «кримінальна відповідальність», де стаття 3 цього Кодексу в частині 1 однозначно визначає, що Законодавство України про кримінальну відповідальність становить Кримінальний кодекс України, який ґрунтується на Конституції України та загальновизнаних принципах і нормах міжнародного права;

в частині 2 – що Закони України про кримінальну відповідальність, прийняті після набрання чинності цим Кодексом, включаються до нього після набрання ними чинності;

в частині 3 – що злочинність діяння, а також його караність та інші кримінально-правові наслідки визначаються тільки цим Кодексом;

в частині 4 – що застосування закону про кримінальну відповідальність за аналогією заборонено;

а в частині 5 – що Закони України про кримінальну відповідальність повинні відповідати положенням, що містяться в чинних міжнародних договорах, згоду на обов'язковість яких надано Верховною Радою України.

Але як знайти і довести юридичну відповідальність особи в кримінальному провадженні, якщо індивідуалізація особи і саме поняття її «відповідальності» – абсолютно відсутні в КПК України ?! І як міг набрати чинності існуючий нині КПК України, якщо він явно не відповідає Конституції України, якщо в ньому

злочинно вилучено обов'язкову конституційну норму ч. 2 ст. 61 Конституції, яка визначає, що «юридична відповідальність особи має індивідуальний характер», а в такий спосіб «обрізаний» і відокремлений від системи кримінального законодавства Кримінальний процесуальний кодекс України абсолютно не забезпечує ні верховенство права, ні законність, ні правопорядок, ні будь-який захист громадян України від протиправних посягань під час дізнання, досудового слідства чи винесення судового вироку по кримінальному провадженню ?!

Злочинний умисел Мінюсту, ВРУ та усіх інших органів державної влади по створенню схеми для змінення конституційного ладу на повне беззаконня, всеохоплюючу корупцію і «беспредел» кримінальних угруповань, що окупували державні правоохоронні та всі інші органи влади – абсолютно явний і очевидний, а документальні докази по справі № 757/67388/17-к – незапечно це підтверджують.

5. Глава 2 Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК України) статтю 7 цього Кодексу визначає загальні засади кримінального провадження, де частиною 1 встановлено, що зміст та форма кримінального провадження повинні відповідати загальним засадам кримінального провадження, до яких, зокрема, відносяться:

- 1) верховенство права;
- 2) законність;
- 3) рівність перед законом і судом;
- 4) повага до людської гідності;
- 5) забезпечення права на свободу та особисту недоторканність;
- 6) недоторканність житла чи іншого володіння особи;
- 7) таємниця спілкування;
- 8) невтручання у приватне життя;
- 9) недоторканність права власності;

- 10) презумпція невинуватості та забезпечення доведеності вини;
- 11) свобода від самовикриття та право не свідчити проти близьких родичів та членів сім'ї;
- 12) заборона двічі притягувати до кримінальної відповідальності за одне і те саме правопорушення;
- 13) забезпечення права на захист;
- 14) доступ до правосуддя та обов'язковість судових рішень;
- 15) змагальність сторін та свобода в поданні ними суду своїх доказів і у доведенні перед судом їх переконливості;
- 16) безпосередність дослідження показань, речей і документів;
- 17) забезпечення права на оскарження процесуальних рішень, дій чи бездіяльності;
- 18) публічність;
- 19) диспозитивність;
- 20) гласність і відкритість судового провадження та його повне фіксування технічними засобами;
- 21) розумність строків;
- 22) мова, якою здійснюється кримінальне провадження.

Згідно ч. 1 статті 8 Конституції України встановлено, що в Україні визнається і діє принцип верховенства права, а ч. 2 цієї статті встановлено, що Конституція України має найвищу юридичну силу, закони та інші нормативні акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй.

Але всупереч частини 1, 2 статті 8 Конституції України, ні в статті 7 КПК України, ні в усій главі 2 КПК України та й в усіх інших статтях КПК абсолютно відсутня будь-яка згадка про конституційний принцип індивідуалізації юридичної відповідальності особи, в результаті чого увесь Кримінальний

процесуальний кодекс України прийнятий не на основі і всупереч Конституції та не відповідає їй.

Завдяки повної відсутності в КПК України належної індивідуалізації відповідальності особи – юридична відповідальність особи не встановлюється і не фіксується ні судами, ні органами прокуратури, а індивідуальний характер кримінальної відповідальності – абсолютно відсутній в кримінальному процесі і взагалі не застосовується, а найвищої юридичної сили правова норма частини 2 статті 61 Конституції України – злочинно не виконується.

Саме завдяки повної відсутності в КПК України конституційної індивідуалізації відповідальності особи, при наявності кругової поруки і жахливої корупції в судах та органах прокуратури, повсякчас порушується і частина 2 статті 60 Конституції України, за віддання і виконання явно злочинного розпорядження чи наказу – юридична відповідальність не настає, а корупція і організована злочинна діяльність державних правоохоронних органів повсякчас лише зростає і множитья.

6. Конституційний принцип індивідуалізації відповідальності кожної без виключення особи має особливо принципове значення в кримінальному провадженні. Бо коли юридична відповідальність особи не має індивідуального характеру і навіть сама згадка про індивідуальну відповідальність кожної особи абсолютно відсутня в КПК України, в кримінальному процесі автоматично зникає і принцип верховенства права, конституційний лад – замінюється тиранією олігархату, що узурпував державну владу, а сама людина, її права і свободи при повній відсутності юридичної відповідальності абсолютно не визнаються найвищими цінностями, не визначають зміст і спрямованість діяльності держави та відповідно і не забезпечуються.

При відсутності конституційного принципу індивідуалізації відповідальності в кримінальному процесі, автоматично зникає і будь-яка законність, визначена статтею 9 КПК України, де під час кримінального провадження суд, слідчий суддя, прокурор, керівник органів досудового розслідування, слідчий, інші службові особи органів державної влади зобов'язані неухильно додержуватися вимог [Конституції України](#), КПК України, міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вимог інших актів законодавства.

При цьому будь-якого рівня суддя, прокурор, керівник органу досудового розслідування і слідчий, які по бандитському КПК України від Януковича з 2012 року

взагалі не несуть індивідуальної відповідальності за свої злочинні дії чи бездіяльність, а мають можливість спокійно приєднатися до злочинних узурпаторів державної влади і відверто плювати на Конституцію і закони та не виконувати свого обов'язку всебічно, повно і неупереджено досліджувати обставини кримінального провадження, виявляти як ті обставини, що викривають, так і ті, що виправдовують підозрюваного, обвинуваченого, а також обставини, що пом'якшують чи обтяжують його покарання, або надавати їм належну правову оцінку та забезпечувати прийняття законних і неупереджених процесуальних рішень.

Саме такі процеси повного ігнорування Конституції та відсутності належного здійснення слідства і притягнення винних до відповідальності в кримінальних справах спостерігається повсякчас в Україні, де не понесли жодної відповідальності за масові вбивства і каліцтва на Майдані, за неоголошену війну і десятки тисяч вбитих, розстріляних, спалених і закатованих зовнішніми окупантами і внутрішніми мародерами і зрадниками при владі, а «діамантові» прокурори, судді-мільйонери і мільярдери, злочинці, грабіжники усіх мастей та вбивці – вільно гуляють на свободі і продовжують скоєння злочинів проти Української державності і Українського Народу.

7. Кримінальне процесуальне законодавство складається з норм, що містяться в Основному Законі – Конституції України, міжнародних правових актах (договорах, пактах, конвенціях тощо), згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, з Кримінального процесуального кодексу України та норм деяких інших законів України.

Зокрема Конституція України встановлює, що всі гілки влади (законодавча, виконавча і судова) здійснюють свої повноваження у визначених нею межах і відповідно до законів України (ст. 6). Норми Конституції України визначають цілі і зміст кримінального процесуального законодавства, насамперед Кримінального процесуального кодексу, засади і спрямованість діяльності органів держави, що здійснюють провадження у кримінальній справі, встановлюють гарантії прав і свобод осіб, які залучаються до сфери кримінального провадження. У ній міститься ціла низка правових норм, насамперед конституційних норм-принципів, які лежать в основі кримінального процесуального законодавства. Це передусім норми, які встановлюють і гарантують права і свободи людини у кримінальному процесі, зокрема: рівність всіх перед законом (ст. 24), право на повагу до гідності (ст. 28), особисту недоторканність (ст. 29) та недоторканність житла чи іншого володіння особи (ст. 30), таємниця листування, телефонних розмов, телеграфної та іншої

кореспонденції (ст. 31), право на свободу об'єднання в громадські організації для захисту своїх прав і свобод (ст.36), невтручання в особисте і сімейне життя (ст. 32), право на звернення і на гарантію розгляду та надання обґрунтованої відповіді (ст.40), право на доступ до правосуддя і на судовий захист (ст. 55), право на правову допомогу та на вибір захисника (ст. 59), обов'язковість індивідуального характеру юридичної відповідальності для кожної особи (ст. 61) та інше.

Конституція України, крім того, закріплює засади організації і функціонування правосуддя в кримінальних справах, зокрема: здійснення правосуддя виключно судом (ст. 124), незалежність суддів при здійсненні правосуддя і підкорення їх лише закону (ст. 126, ст. 129), участь народу у здійсненні правосуддя (ч. 4 ст. 124, ст. 127), а також основні засади судочинства в кримінальних справах (ст. 129), які конкретизуються в Кримінальному процесуальному кодексі України та інших законах.

Але як визначає ч. 3 і ч. 4 статті 129 Конституції України, основний принцип обов'язкового застосування індивідуального характеру юридичної відповідальності для кожної особи (ч. 2 ст. 61), відсутній в переліку основних засад судочинства (ч. 3 ст.129), а відповідно інші засади судочинства і зокрема в кримінальному процесі щодо обов'язкового застосування індивідуального характеру юридичної відповідальності для кожної особи – **згідно ч. 4 ст. 129 Конституції мав бути обов'язково визначений і конкретизований в КПК України.**

Таким чином, основоположний для Кримінального процесуального кодексу принцип обов'язкового застосування індивідуального характеру юридичної відповідальності для кожної особи, що визначений ч. 2 ст. 61 Конституції України – злочинними органами державної влади Януковича всупереч ч. 2 ст. 8 та ч. 4 ст. 129 Конституції – злочинно не внесений ні до ч. 1 ст. 7, ні взагалі до КПК України, в результаті чого Кримінальний процесуальний закон (кодекс) абсолютно не відповідає Основному Закону України і є неконституційним.

8. Стаття 1 КПК України в ч. 1 визначає, що порядок кримінального провадження на території України визначається лише кримінальним процесуальним законодавством України, а в ч. 2 – що кримінальне процесуальне законодавство України складається з відповідних положень [Конституції України](#), міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, цього Кодексу та інших законів України.

Проте невідповідність КПК України Основному Закону та повна відсутність основоположного для Кримінального процесуального кодексу принципу обов'язкового застосування індивідуального характеру юридичної відповідальності для кожної особи, що визначений ч. 2 ст. 61 Конституції України – призвели до жахливих наслідків і повної відсутності з 2012 року належного реагування на масові протиправні посягання кримінальних елементів і угруповань на всі основні права і свободи людини і громадянина, в тому числі і на саме життя та існування людини.

Повна відсутність в ч. 1 ст. 7 КПК України принципу обов'язкового застосування індивідуального характеру юридичної відповідальності для кожної особи в кримінальному процесі, призвело до того, що ні у визначеннях основних термінів, ні в просторі, ні в часі, ні за колом осіб – взагалі не здійснюється і не забезпечується конституційна обов'язкова норма індивідуалізації осіб, а застосування цього принципу взагалі не конкретизується в жодній статті КПК України !

Очевидно, що вже на стадії внесення даних до ЄРДР, слідчий суддя зобов'язаний виконувати свій конституційний обов'язок по захисту громадян від протиправних посягань та при наявності доказів має обов'язково здійснювати необхідну індивідуалізацію з внесенням усіх даних про осіб, що скоїли злочин. Але не відповідний Конституції КПК взагалі не встановлює коли, ким саме і на якій стадії кримінального процесу має забезпечуватися конституційний принцип індивідуалізації, що згідно ч. 2 ст. 8 Конституції України має найвищу юридичну силу і передбачає обов'язок для суду і прокуратури негайне і належне визначення та встановлення конкретних фізичних осіб, що вчинили кримінальне правопорушення і цей принцип забезпечується можливістю визначення і застосування конкретного виду юридичної відповідальності з належною кваліфікацією злочину в залежності від ступеня суспільної небезпечності скоєного правопорушення.

Чинний з 2012 року бандитський КПК України від Януковича в статтях 36, 39, 40, 41, 206, 214 для суддів, слідчих, керівників органу досудового розслідування, для оперативних підрозділів, що здійснюють контроль за додержанням законодавства та здійснення слідчих (розшукових) дій, чи для прокурорів під час здійснення нагляду – не містить жодного обов'язку забезпечувати належну індивідуалізацію відповідальності осіб в кримінальному процесі та належну їх відповідальність під час забезпечення державного обвинувачення.

Таким чином не тільки ч. 1 статі 7 КПК України не відповідає ч. 2 ст. 61 Конституції України, а й інші статті Кримінального процесуального кодексу (3, 4, 5, 6, 36, 39, 40, 41, 206, 214) не відповідають Конституції та не мають жодної прив'язки обов'язкової індивідуалізації осіб до кримінального процесу: ні до його основних визначень і термінів, ні до дій в просторі, ні до дій в часі, ні до дій за колом осіб, ні до особливої відповідальності суддів, слідчих чи прокурорів, що мають здійснювати нагляд за суворим дотриманням кримінального процесуального закону, що має забезпечувати захист особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень.

В результаті цього не окремі частини, а весь Кримінальний процесуальний кодекс України не відповідає Основному Закону, а завдяки повної відсутності в кримінальному процесуальному законі належної індивідуалізації відповідальності осіб, злочинно створено всі умови для всеохоплюючої корупції і масових зловживань під час досудового слідства та наступного засудження – для створення злочинної системи вибіркового судочинства, де права і свободи людини і громадянина повсякчас порушуються, а криміналітет відповідно поєднався з державними «правоохоронними» органами і утворив мафіозні угруповання в усіх без виключення органах державної влади, національної поліції, прокуратури та судів, що повністю ігнорують і абсолютно не забезпечують основних завдань ні Кримінального кодексу, ні Кримінального процесуального кодексу України, ні Конституції України.

9. Згідно статті 2 КПК України, завданнями кримінального провадження є захист особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень, охорона прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження, а також забезпечення швидкого, повного та неупередженого розслідування і судового розгляду з тим, щоб кожний, хто вчинив кримінальне правопорушення, був притягнутий до відповідальності в міру своєї вини, жоден невинуватий не був обвинувачений або засуджений, жодна особа не була піддана необґрунтованому процесуальному примусу і щоб до кожного учасника кримінального провадження була застосована належна правова процедура.

Але як незаперечно підтверджують документальні докази по матеріалам справи **№ 757/67388/17-к**, повною відсутністю індивідуалізації кримінальної відповідальності в КПК України і встановленою на законодавчому рівні відокремленістю

Кримінального кодексу від Кримінального процесуального кодексу і Конституції, створено підступну злочинну системну схему для всеохоплюючої корупції в кримінальному процесі, де **стаття 2 КПК України абсолютно і повністю вихолощена до пустої і нічим не забезпеченої на законодавчому рівні декларації, а завдання, проголошені цією статтею, жодним чином не діють і абсолютно не забезпечують в першу чергу захист потерпілої особи, суспільства та держави від масових кримінальних правопорушень, належну охорону прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження, а також забезпечення швидкого, повного та неупередженого розслідування і судового розгляду з тим, щоб кожний, хто вчинив кримінальне правопорушення, був притягнутий до відповідальності в міру своєї вини, а захист особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень – щоб суворо і надійно забезпечувався державою.**

10. Відповідно до Конституції України, усі люди є вільні і рівні у своїй гідності та правах, права і свободи людини є невідчужуваними та непорушними (ст.21); права і свободи людини і громадянина, закріплені цією Конституцією, не є вичерпними, конституційні права і свободи гарантуються і не можуть бути скасовані, а при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод (ст.22); громадяни мають рівні конституційні права і є рівними перед законом, не може бути привілеїв чи обмежень за ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними та іншими ознаками (ст.24).

Але аналізуючи страхітливі і непокарані злочини лише з 2012 року, які настали після запровадження абсолютної безвідповідальності по бандитському КПК від Януковича, в мене є всі підстави стверджувати, що в Україні люди не є вільними і рівними у своїй гідності та правах, де права і свободи людини повсякчас відчужуються і порушуються (ст.21); конституційні права і свободи абсолютно не гарантуються і систематичними зловживаннями регулярно і системно скасовуються або обмежуються, а при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів постійно допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод (ст.22); громадяни не мають рівних конституційних прав і є нерівними перед законом, а корумповані чиновники усіх гілок органів державних влади мають особливі привілеї в КПК та іншому законодавстві, які дають їм можливість безкарно здійснювати тяжкі і

особливо тяжкі кримінальні злочини, грубо і безцеремонно ігнорувати і не виконувати Основний Закон України та цинічно обмежувати і взагалі позбавляти громадян УСІХ КОНСТИТУЦІЙНИХ ПРАВ і СВОБОД за політичними, релігійними та іншими переконаннями, етнічним та соціальним походженням, за мовними, національними і іншими ознаками та за приналежність або за небажання належати до кримінальних угруповань і жахливо корумпованих органів державної влади.

Особливу роль в обмеженні і позбавленні конституційних прав відведено чиновникам державних правоохоронних органів – національної поліції, прокуратурі та судам. Бо саме вони при відсутності обов'язкової індивідуалізації відповідальності осіб при скоєнні злочину, мають можливість на свій власний розсуд вільно і безвідповідально визначати міру відповідальності або повної безвідповідальності осіб в кримінальному процесі і таким чином мають безмежне поле для корупції і масових зловживань під час дізнання, досудового слідства, збирання доказів, доведення вини та засудження.

В цих нерівних умовах існування, де панує ненаситна жадоба наживи і збагачення за чужий рахунок і з найменшими затратами, злочинно обрізаний Кримінально процесуальний кодекс України, де відсутня сама згадка про будь-яку індивідуальну відповідальність осіб за скоєння злочину – використовується чиновниками поліції, прокуратури і судів як кастет в руках злочинця для вибивання грошей і матеріальних цінностей, а встановлена неконституційним КПК України процедура кримінального провадження перетворена в особливо жахливий бізнес, де відверто і цинічно порушується все і вся заради власного збагачення та одержання власної вигоди від узурпації влади, від використання неконституційного КПК України та системного і постійного невиконання Основного Закону України.

11. Згідно ст. 1 КПК України, порядок кримінального провадження на території України визначається лише кримінальним процесуальним законодавством України, а кримінальне процесуальне законодавство України складається з відповідних положень [Конституції України](#), міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, Кримінального Кодексу, Кримінального процесуального кодексу та інших законів України. Але як незаперечно підтверджують факти і надані документальні докази, додані до моєї заяви про вчинення злочину групою осіб № 21 від 23.10.2017 року, в результаті організованої злочинної діяльності, масових зловживань службовим становищем і держаною владою та

злочинною бездіяльністю усіх вище вказаних посадових осіб відбулося і продовжує відбуватися грубе порушення:

- 1) статті 1, 3, 5, 6, 8, 9, 15, 19, 21-24, 27, 28, 34,36, 37, 40, 55, 56, 57, 60, 61, 64, 68, 92, 113, 121 [Конституції України](#);
- 2) статті 1, 2, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 21, 23, 26, 28, 36, 214, 216 [КПК України](#) ;
- 3) статті 1, ч. 1 ст. 2, статей 3, 4, 12, 18, 24, 26, ч. 4 ст. 41, ч. 3 ст. 364, ч. 2 ст. 366, ч. 2 ст. 436.1, ст. 375 та ч. 4 ст. 382 [Кримінального кодексу України](#) ;
- 4) Статті 1, 3, 4, 5, 8, 10, 17, 36, 44, 61, 62, 63, 64, 65, 67, 71, 80, 81 [Закону України «Про державну службу»](#) ;
- 5) статті 1 п. 14 ч. 2 та статті 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 25, 26, 27, 28, 29, 32, 33, 35 Закону України [Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань](#) ;
- 6) Статті 1 пункт «є», ч. 1 ст. 2, статей 3, 4, 5, 6 [Закону України «Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного \(нацистського\) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки»](#) ;
- 7) статті 2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 24, 27 [Закону України «Про інформацію»](#) ;
- 8) статті 1, 2, 3, 4, 5, 13, 14, 19, 20, 21 [Закону України «Про доступ до публічної інформації»](#) ;
- 9) статті 1, 2, 3, 4, 5, 6, 21, 22 [Закону України «Про громадські об'єднання»](#) ;
- 10) Статті 1, 3, 4, 5, 10, 11, 12, 13, 14, 17, 22, 23, 25, 26, 27, 30, 80, 81, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 96, 203, 207, 210, 215, 216, 217, 227, 228, 230, 231, 234 [Цивільного кодексу України](#);
- 11) статті 1, 9, 13, 14, 15, 16, 19 Закону України [«Про міжнародні договори України»](#) ;
- 12) постанови Кабінету Міністрів України від 13 липня 2016 р. № 440 «Про затвердження [Порядку ведення Реєстру неприбуткових установ та організацій, включення неприбуткових підприємств, установ та організацій до Реєстру та виключення з Реєстру](#) ;

- 13) Листа Мінюсту від 23.06.2011 про [Особливості проставлення апостиля на документах, що видані нотаріусами та судами України](#) ;
- 14) [Статті 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 11, 14 Гаазької Конвенції від 1961 року \(995_082 \)](#) про апостиль;
- 15) Статті 1, 2, 3, 10, 11, 13, 14, 17 Європейської [Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод](#),

а зловмисне небажання Генпрокурора **Луценка Ю.В.** належно розглядати заяви про скоєння злочину лише розширюють коло осіб, які є співучасниками особливо тяжкого злочину. При цьому Генпрокуратура, виключно з метою приховати і не розслідувати особливо тяжкий злочин своїх підлеглих прокурорів, саме завдяки винесення спочатку завідомо неправосудної хвали судді **Васильєвої Н.П.**, знову злочинно і протизаконно доручила нацполіції розслідування кримінального провадження № **4201700000002860**, знову свідомо і зумисно порушивши ст. 216 КПК України, а винесена суддею **Батрин О.В.** ідентичної ухвали від 05.12.2017 року лише підтверджує узурпацію державної влади і свідому співучасть цих двох суддів в особливо тяжкому груповому злочині ... для забезпечення продовження цього злочину.

Якщо на початку скоєного даного злочину підслідність даної справи знаходилася в компетенції служби безпеки, то в результаті довготривалого розширення кола причетних до злочину осіб, до співучасників тяжкого злочину долучилися прокурори Генпрокуратури **О.Шевченко, І.Горбань та В.Чорний**, прокурор області **Романов В.П.** і його перший заступник **В.Карман** та заступники **А.Шаповалов** і **М.Бойко**, керівник підрозділу прокуратури **І.Бутенко** та інші прокурори, визначені пунктами 7-11 ч. 1 ст. 15 Закону України «Про прокуратуру», заступники міністра юстиції **Д.Чернишов, П.Мороз** і сам міністр юстиції **П.Петренко**, військовослужбовці вищого офіцерського складу Служби безпеки України **Шмітько О.Г.** та **В.Маяков**, судді **Васильєва Н.П.** й **Батрин О.В.** та інші державні службовці публічного права, посади яких належать до категорії "А", а скоєний ними груповий злочин згідно ч. 5 ст. 12 КК України відповідно набув статусу особливо тяжкого злочину.

Крім того, саме в результаті повної відсутності в ухвалі судді Васильєвої Н.П. від 13.07.2017 року обов'язкової для кримінального процесу індивідуалізації відповідальності осіб з належною індивідуалізацією кваліфікації скоєного особливо

тяжкого групового злочину по ч. 3 ст. 364, ч. 2 ст. 366, ч. 2 ст. 436.1, ст. 375 та ч. 4 ст. 382 КК України, а також злочинного повернення взагалі без розгляду з апеляційного суду м. Києва відповідної апеляції на ухвалу судді Васильєвої Н.П. від 13.07.2017, **Генеральним прокурором Луценком Ю.В.** та його підлеглими в особі **О.Шевченка, І.Горбаня, В.Чорного та О.Родіка** узурповано державну владу, зі злочинним умислом продовжено віддання явно злочинних наказів і розпоряджень прокуратури та масові зловживання посадовим становищем і державною владою, виключно з метою забезпечення повного ухилення високопоставлених чиновників публічного права від кримінальної відповідальності за скоєний груповий особливо тяжкий злочин.

12. Абсолютно протизаконна і організована злочинна діяльність **Данова А.А., Нікітенка С.В., Пилипенко Д.Ю. і Ніколаєвої Г.Є., Цап О.В., М.Шейко, Романова В.П., Шаповалова А., Р.Артеменка, М.Бойка, І.Бутенка, Бондаренко Н.М., В.Кармана, О.Шевченка, І.Горбаня, В.Чорного, О.Родіка, Луценка Ю.В., Шмітька О.Г., В.Маякова, Дениса Чернишова, Павла Мороза, Павла Петренка, Васильєвої Н.П. та Батрин О.В.** однозначно підпадає під відповідальність по **ч. 3 ст. 364, ч. 2 ст. 366, ч. 2 ст. 436.1, ст.375 та ч. 4 ст. 382 КК України**, підриває основи державного устрою, законність і правопорядок та загрожує національній безпеці, а всі їхні вище вказані організовані злочинні дії і свідомо бездіяльність (саботаж) здійснюються організовано, свідомо і зумисно, з грубим порушенням присяги державного службовця та чинного вітчизняного і міжнародного законодавства (**дивитись детальне первинне обґрунтування порушення чинного вітчизняного і міжнародного законодавства в скарзі Фонду № 12 від 05.10.2016**), з метою запровадження державного терору в сфері державної реєстрації, з застосуванням злочинної людиноненависницької ідеології і пропаганди та використання символіки забороненого законом комуністичного тоталітаризму, з очевидною метою знищення української нації і громадської діяльності українців під час неоголошеної війни і окупації, для забезпечення подальшої окупації України зовнішніми окупантами і внутрішніми колаборантами і зрадниками на державній службі. Всі вони люто ненавидять усе українське в Україні і своїми злочинними діями намагаються здійснити черговий поворот з європейського курсу на азійський промосковський тоталітаризм, щоб знову повернутися до комуністичного «червоного» терору з застосуванням «беспредела» в усіх сферах життя, а за рахунок тотальної корупції та власних масових зловживань роблять спробу злочинно припинити нашу громадську діяльність, завдавши при цьому непоправної

матеріальної і моральної шкоди Фонду та його членам, що лише **на 01.02.2017 року вже складала щонайменше 800 тисяч 321 гривню завданої матеріальної шкоди та понад 500 тисяч гривень завданої моральної шкоди.**

13. Згідно до ст. 3 Закону України [Про громадські об'єднання](#), Фонд створений та належно зареєстрований ще в 1995 році і діє на принципах: 1) добровільності; 2) самоврядності; 3) вільного вибору території діяльності; 4) рівності перед законом; 5) відсутності майнового інтересу їх членів (учасників); 6) прозорості, відкритості та публічності.

Самоврядність нашої громадської організації передбачає право членів (учасників) громадського об'єднання добровільно і самостійно здійснювати управління діяльністю нашого громадського об'єднання згідно Статуту та відповідно до його мети (цілей), визначати напрями діяльності, а також не допускає втручання органів державної влади, інших державних органів та органів місцевого самоврядування в діяльність громадського об'єднання.

Здійснений нами добровільний і самостійний вибір території діяльності ми вписали в Статут Фонду і ніхто крім нас не має право його змінювати без нашої згоди і бажання, або «виправляти» обрану нами самостійно організаційно-правову форму громадської правозахисної організації з поєднанням благодійної діяльності у формі благодійного фонду, що [закріплено в пунктах 1.1, 1.3, 1.11 Статуту](#) і ніхто окрім нас не має право цього змінювати без нашого відома і згоди.

При виконанні Постанови Кабміну від 13 липня 2016 року № 440 [Про затвердження Порядку ведення Реєстру неприбуткових установ та організацій, включення неприбуткових установ та організацій до Реєстру \[...\]](#), обов'язкова відсутність майнового інтересу була включена в оновлену редакцію Статуту відповідними пунктами 5.2 і 8.5, де передбачено, що «Одержані доходи (прибутки) використовуються виключно для фінансування видатків на утримання Фонду, реалізації його основної мети, цілей, завдань та напрямів його діяльності, визначених цим Статутом. При цьому забороняється розподіл отриманих доходів (прибутків) або їх частини серед засновників, учасників або членів Фонду та його працівників (крім оплати їх праці, нарахування єдиного соціального внеску), членів органів управління та інших пов'язаних осіб».

Крім того, пункт 8.5 Статуту був відповідно доповнений частиною 2 таким текстом: «Крім того, в разі ліквідації, злиття, поділу, приєднання або перетворення,

активи Фонду можуть передаватися одній або кільком неприбутковим організаціям відповідного виду або зараховуватися до доходу бюджету.».

Прозорість, відкритість і публічність забезпечується через відповідну публікацію на нашому офіційному сайті <http://mahno.info/> , де у відкритому доступі публікується [Статут Фонду](#) , забезпечується вільний доступ до інформації про його діяльність, у тому числі про прийняті громадським об'єднанням рішення та здійснені заходи, а громадськість належно інформується про мету (цілі) та діяльність.

При цьому статус громадської організації і обрана нами добровільно організаційно-правова форма у вигляді громадської організації у формі благодійного фонду, що гармонічно поєднує громадську правозахисну з благодійною діяльністю – жодною інстанцією на протязі понад 20 років жодним чином не ставився під сумнів, так як він був підкріплений відповідною довідкою з ЄДРПОУ і правозахисними та благодійними повноваженнями, закріпленими в належно зареєстрованому Статуті. Крім того, наш статус громадської правозахисної організації у формі благодійного фонду багаторазово був підтверджений і відповідно закріплений іншими багатьма правочинами Міністерства юстиції України, коли проводилася повторна реєстрація статутних повноважень Фонду на початку і в кінці 96 року, перереєстрація в листопаді 98 року, а також належно зареєстровані зміни в 2001 році, під час яких скрупульозно, до кожного слова і коми статутні повноваження на основну громадську правозахисну і не основну благодійну діяльність кожен раз узгоджувалися з чинним законодавством під жорстким контролем Міністерства юстиції.

Більше того, вигадані «підстави» для виправлення вигаданої Дановим і його корумпованими підлеглими «помилки» для злочинної зміни основного виду діяльності руками співучасників злочину Цап О.В. та М.Шейко, абсолютно неможливий за відсутності нашої на те волі і бажання, а здійснене силове «виправлення помилки» фактично є насильницькою реорганізацією Фонду всупереч чинного вітчизняного і міжнародного законодавства і фактично є абсолютно протизаконною спробою припинити законну громадську правозахисну діяльність Фонду шляхом злочинної відмови виконувати свої службові обов'язки в державній реєстрації оновленої редакції Статуту, на якій потрібно лише поставити штамп і вказати номер держреєстрації, щоб Фонд негайно отримання рішення ДФС про повторне включення до ЄДР неприбуткових організацій як і раніше **«94.99 Діяльність інших громадських організацій»**, а не злочинне насильницьке внесення наново в ЄДР лише як благодійної організації з протизаконною передачею

реєстраційної справи з обласного управління юстиції в Гуляйпільський район при міжобласному статусі Фонду.

Але саме в результаті організованої злочинної діяльності і бездіяльності усіх вище вказаних посадових осіб, з вересня 2016 року здійснюється свідоме і зумисне перешкоджання в належному повторному внесенню Фонду до Єдиного державного реєстру, в належній державній реєстрації поданих Фондом документів до управління державної реєстрації Головного територіального управління юстиції в Запорізькій області, в належному проставленні апостилю на статуті Фонду та на виписці з ЄДР, у заміні злочинної виписки з ЄДР від 07.09.2016 року, де свідомо і зумисно вказано вже не існуючу юридичну адресу Фонду і з метою дискредитації Фонду та пропаганди і поширення забороненої символіки злочинно використано символіку комуністичного тоталітарного режиму з застосуванням клички ката України «леніна» замість існуючої адреси Фонду по вулиці «Соборна» (дивитись в додатку копію злочинної виписки з ЄДР від 07.09.2016).

14. У відповідності до статей 55, 61, 71 [Закону України «Про запобігання корупції»](#) та статей 1, 2, 3, 4, 6, 7, 8 [Закону України «Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні»](#), перш ніж зареєструвати кожен новий закон, Мінюст зобов'язаний здійснювати належно відповідну експертизу для запобігання і протидії корупції та для запобігання і протидії дискримінації в Україні.

Але виконуючи очевидне замовлення злочинного олігархату, чиновники Кабміну і Мінюсту повністю ігнорують вітчизняне законодавство, а замовлені нечинною і нелегітимною «владою» нові «закони» до країв наповнюють корупційною складовою, яка потім пливе у їхні кишені у вигляді хабарів за будь-яке вирішення кримінальної справи по неконституційному КПК, який створено і задіяно як жахливу корупційну законодавчу схему для масових зловживань під час кримінального процесу, що забезпечує безкарність і абсолютну безвідповідальність для криміналітету в органах державної влади.

Повністю ігнорують чиновники Мінюсту і міжнародне законодавство, яке хоча і має по закону вищу юридичну силу над вітчизняним законодавством, але так само цинічно ігнорується і демонстративно не виконується Мінюстом. Так тільки по ситуації з належною легалізацією і державною реєстрацією правовстановлюючих документів нашої громадської правозахисної організації, чиновники Мінюсту, грубо порушуючи статті 1, 2, 3, 10, 11, 13, 14, 17 Європейської [Конвенції про захист прав](#)

[людини і основоположних свобод](#), категорично відмовляються виконувати і [Статті 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 11, 14 Гаазької Конвенції від 1961 року](#) ([995_082](#)) про апостиль, що є частиною національного законодавства і застосовуються у порядку, визначеному міжнародною конвенцією.

В результаті повної відсутності конституційного принципу індивідуалізації відповідальності особи за здійснення протиправної і злочинної діяльності, і невідповідності (неконституційності) існуючого КПК нормам Конституції протягом 6 (!) років, призвело до злочинного запровадження на законодавчому рівні абсолютної безвідповідальності і безкарності за кримінально карані дії, що в свою чергу стало причиною повної зневаги до Основного Закону, а також до грубого і систематичного порушення міжнародних угод та вище вказаного міжнародного законодавства, яке є частиною національного законодавства України.

Нахабна зневага державних чиновників усіх рангів до Конституції та чинного міжнародного законодавства, вимагає об'єктивної і особливо прискіпливої перевірки причин і наслідків довготривалої невідповідності (неконституційності) існуючого КПК правовим нормам статей 1, 2,3, 5, 6, 8, 9, 60 та ч. 2 ст. 61 Конституції, що в першу чергу забезпечують суворе дотримання усіма державними органами і посадовими особами усіх рангів чинного міжнародного законодавства. Це вкрай необхідно здійснити Конституційним Судом України, щоб окреслити і забезпечити дієві засоби в новій редакції КПК – для припинення вакханалії масових зловживань, що підривають репутацію і міжнародний імідж України.

15. Відповідно до ст. 40 Конституції України кожен має право на особисте звернення до посадових осіб державної влади, які зобов'язані належно розглянути звернення і дати обґрунтовану відповідь у встановлений законом строк. Ці конституційні права і гарантії відповідно до ст. 64 Конституції не можуть бути обмежені навіть у військовий або надзвичайний час. Крім того, згідно до статті 7 Закону України [Про звернення громадян](#), забороняється відмова в прийнятті та розгляді звернення, **забороняється направляти скарги громадян для розгляду тим органам або посадовим особам, дії чи рішення яких оскаржуються**, а звернення, оформлені належним чином і подані у встановленому порядку, підлягають обов'язковому прийняттю та належному розгляду.

Але з 07.09.2016 року у Фонду відсутня будь-яка інформація щодо належної державної реєстрації поданих документів для внесення доповнень до статуту Фонду

чи належного розгляду поданих скарг на масові зловживання і злочинну бездіяльність під час державної реєстрації документів, а також інформація щодо належного відкриття кримінального провадження та внесення відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань (копію витягу надано не було) за поданими Фондом заявами про скоєння злочину групою осіб, невідомо чи розпочато розслідування, чи визначено коло підозрюваних осіб, а мені, як засновнику і президенту Фонду, до цього часу не визначено процесуального статусу потерпілого. При цьому відкриті незаконно кримінальні провадження **№ 12017080020000472»** лише по ч. 1 ст. 366 КПК України та **№ 42017000000002860** за завідомо неправосудною ухвалою судді Васильєвої лише за ч. 2 ст. 436-1 КК України – порушені протизаконно без внесення необхідних даних до ЄРДР і з явно злочинною метою приховати значно тяжчий особливо тяжкий злочин – менш тяжким та абсолютно незаконним призначенням розслідування нацполіцією, яка взагалі по закону не має права цього здійснювати, що в свою чергу унеможлиблює належне розслідування і відповідне покарання посадових осіб, винних у масових зловживаннях і протиправних обмеженнях, а третє кримінальне провадження **№ 42018000000000306** порушене за завідомо неправосудною ухвалою судді Батрин лише за ч. 2 ст. 364 КК України і направлене для проведення досудового розслідування до прокуратури міста Києва, де явно зацікавлені у приховуванні організованої злочинної діяльності своїх колег-прокурорів – належного розслідування не здійснюється.

16. Відповідно до ч. 2 ст. 3 Конституції України права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави, держава відповідає перед людиною за свою діяльність, а утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави (ч. 2 ст. 3); право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами (ч.2 ст. 5); Конституція України має найвищу юридичну силу, закони і інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй, норми Конституції України є нормами прямої дії, а звернення до суду для захисту конституційних прав і свобод людини і громадянина безпосередньо на підставі Конституції України гарантується (ч.2 і ч. 3 ст. 8), права і свободи людини і громадянина захищаються судом і кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, посадових і службових осіб, а органи державної влади, їх посадові

особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України (ч. 2 ст.19).

При цьому при винесенні антиконституційної ухвали від 05 грудня 2017 року, суддею **Батрин О.В.** лише зафіксовано, що моя заява про вчинення злочину групою осіб «містить об'єктивні дані, що дійсно свідчать про ознаки злочину (час, місце, спосіб та інші обставини вчинення злочину». Але задовольняючи мою скаргу лише частково, своєю ухвалою від 05 грудня 2017 року свідомо і зумисно порушено конституційний принцип індивідуалізації відповідальності особи, що згідно ч. 2 ст. 8 Конституції України має найвищу юридичну силу і передбачає обов'язок для суду здійснити належну індивідуалізацію з вказівкою конкретних фізичних осіб, що вчинили кримінальне правопорушення, а винесеним рішенням допущено: 1) неповноту судового розгляду; 2) невідповідність висновків суду, викладених у судовому рішенні, фактичним обставинам кримінального провадження; 3) грубе порушення Конституції України та істотне порушення вимог кримінального процесуального закону; 4) неправильне застосування закону України про кримінальну відповідальність, що загалом згідно статей 409, 410, 411, 412 КПК України є підставою для скасування оскаржуваної ухвали та винесення нової ухвали за результатами апеляційного розгляду.

Але судова колегія апеляційного суду міста Києва у складі головуючого **судді Чорного О.М та суддів Васильєвої М.А. і Кепкал Л.І.** ухвалою від 04 квітня 2018 року відмовила у відкритті провадження за моєю апеляційною скаргою на ухвалу слідчого судді Печерського районного суду міста Києва **Батрин О.В.** від 05 грудня 2017 року, посилаючись ч. 2 ст. 307 та на ч.ч. 1, 2 ст. 309 КПК України, що визначають начебто вичерпний перелік ухвал, які можуть бути оскаржені в апеляційному порядку.

При цьому апеляційним судом проігноровано і грубо порушено правові норми статті 8 Конституції України, насамперед норми-принципи, які визначають діяльність органів держави та інших суб'єктів в межах кримінального провадження, а також закріплюють правові гарантії дотримання прав і свобод людини у сфері цієї діяльності, які мають найвищу юридичну силу і є нормами прямої дії.

Пряма дія норм Основного Закону означає, що кожна особа має право звернутися до суду за захистом конституційних прав і свобод людини і

громадянина безпосередньо на підставі відповідних норм Конституції України, обґрунтовуючи ними свій захист, а суд зобов'язаний розглянути і вирішити таке звернення незалежно від того, чи є в національному законодавстві відповідні норми нижчого рівня, які б регулювали предмет звернення. Навіть у випадку відсутності в національному законодавстві відповідного нормативного акта (правової норми), суд зобов'язаний захистити права і свободи людини і громадянина безпосередньо на підставі норм Конституції, які є відтворенням основоположних прав і свобод, передбачених міжнародно-правовими актами, визнаними Україною. Норми Конституції безпосередньо мають застосовуватись і в тому випадку, коли окремі кримінальні процесуальні норми суперечать Основному Закону, а також коли виявляться прогалини у кримінальному процесуальному законодавстві щодо врегулювання певних правовідносин.

Проте судова колегія Апеляційного суду міста Києва у складі головуючого **судді Чорного О.М., суддів Васильєвої М.А. та Кепкал Л.І.**, без сумніву розуміючи саму суть моєї апеляції і не маючи жодних підстав для відмови у її прийнятті і належного розгляду, усвідомлюючи, що в разі її прийняття і розгляду їм доведеться скасовувати завідомо неправосудну ухвалу судді Печерського районного суду **Батрин О.В.** від 05 грудня 2018 року, а новим рішенням апеляційного суду визначати належно коло осіб, що стали співучасниками організованої злочинної діяльності та скоєння особливо тяжкого групового злочину, а також приймати судові рішення щодо найвищих посадових осіб Генпрокуратури під керівництвом **Луценка Ю.В.**, Міністерства юстиції під керівництвом одіозного **П.Петренка**, генералів СБУ та інших посадовців у списку на той момент з 24-ох співучасників злочину, користуючись своїм високим службовим становищем і злочинно зловживаючи державною владою, всупереч Конституції, своїх прямих обов'язків та всього вище вказаного чинного законодавства, своєю ухвалою від 04 квітня 2018 року злочинно відмовили у прийнятті і відкриття апеляційного провадження та таким чином відмовилися виконувати свої конституційні обов'язки по судовому захисту від протиправних посягань, залишивши таким чином мою апеляцію без належного прийняття, розгляду і вирішення, злочинно позбавивши мене і Фонд судового захисту та всіх конституційних і законних прав та свобод, що визначені [конституційними нормами статті 1, 3; частини 2, 3 статті 5; ч. 2 статті 6; частини 1, 2, 3 статті 8; частини 1 статті 9; частини 1, 2 статті 19; частини 1, 2 статті 21; частини 1, 2, 3 статті 22; статті 23; частини 1, 2 статті 24; частини 3 статті 27; частини 1, 2, 3 статті 28; частини 1 статті](#)

36; частини 4 статті 37; статті 40; частини 1, 2 статті 55; статті 56; частини 1, 2 статті 60; частини 2 статті 61; частина 1, 2 статті 64; частину 1, 2 статті 68; пунктів 1, 2 частини 1 статті 119; пунктів 3, 4 частини 1 статті 121; частина 5 статті 124 та ст. 129 Конституції України.

17. Рішенням Конституційного Суду України у справі № 9-зп від 25 грудня 1997 року (<http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/v009p710-97>) за конституційним зверненням жителів міста Жовті Води, вирішено, що **«частина перша статті 55 Конституції України містить загальну норму, яка означає право кожного звернутися до суду, якщо його права чи свободи порушені або порушуються, створено або створюються перешкоди для їх реалізації або мають місце інші ущемлення прав та свобод, а зазначена норма зобов'язує суди приймати заяви до розгляду навіть у випадку відсутності в законі спеціального положення про судовий захист.**

Відмова суду у прийнятті позовних та інших заяв чи скарг, які відповідають встановленим законом вимогам, є порушенням права на судовий захист, яке відповідно до статті 64 Конституції України не може бути обмежене.

Таким чином, положення частини першої статті 55 Конституції України закріплює одну з найважливіших гарантій здійснення як конституційних, так й інших прав та свобод людини і громадянина» – визначено Рішенням Конституційного Суду України в справі № 9-зп від 25 грудня 1997 року .

Протизаконно відмовляючи у прийнятті моєї апеляції, судова колегія у складі головуючого судді **Чорного О.М. та суддів Васильєвої М.А. та Кепкал Л.І.** абсолютно безпідставно посилалася на ч.ч. 1, 2 ст. 309 КПК України, мовляв моя апеляція по суті начебто не підлягає оскарженню в апеляційному порядку, при цьому свідомо і повністю ігноруючи найвищої юридичної сили положення ч. 2 ст. 8 Конституції України, які не визначаються статтею 309 КПК, так як конституційний принцип індивідуалізації, що має найвищу юридичну силу і передбачає обов'язок для суду та прокуратури належне визначення і встановлення конкретних фізичних осіб, що вчинили кримінальне правопорушення – **до цього часу обов'язкова правова норма ч. 2 ст. 61 Конституції злочинно не закріплена в КПК і всупереч ч. 4 ст. 129 Конституції поки що визначається виключно Конституцією України.** Саме цей конституційний принцип забезпечується можливістю визначення і

застосування конкретного виду юридичної відповідальності з належною кваліфікацією злочину в залежності від ступеня суспільної небезпечності скоєного правопорушення, а злочинне невиконання якого і є основною суттю моєї апеляції.

Але застосувавши свідомо частину 1, 2 ст. 309 КПК України, яка не має жодного відношення до суті апеляційного і касаційного оскарження і грубо порушує найвищої юридичної сили конституційний принцип індивідуалізації відповідальності особи, так само порушений в оскарженій мною ухвалі судді Печерського райсуду **Васильєвої Н.П.** від 13.07.2017 та по ідентичній ухвалі судді **Батрин О.В.** від 05 грудня 2018, судова колегія у складі **Чорного О.М., Васильєвої М.А. та Кепкал Л.І.** винесли завідомо неправосудну ухвалу від 04 квітня 2018 року, а судова колегія Верховного суду у складі головуючого судді **Марчука О.П. та суддів Могильного О.П. і Наставного В.В.** нічого нового вигадати не змогла і пішла тим самим злочинним шляхом, де знову грубо порушуючи статтю 8 Конституції та безпідставно посилаючись на ст. 309 та на п. 2 ч. 2 ст. 428 КПК, своєю завідомо неправосудною ухвалою від 26 червня 2018 року так само злочинно відмовили у відкритті касаційного провадження.

При цьому в статтях **309, 428 КПК** формулювання і визначення мають надзвичайно розпливчатий і багатозначний характер, що не відповідає і суперечить [статті 1, 3, частині першій, другій, третій статті 8, частині першій, другій статті 55, частині першій, другій статті 60, частині другій статті 61, частині першій, п'ятій статті 124, частині першій, третій статті 129](#) Основного Закону України та відповідно не забезпечує в кримінальному процесі ні верховенство права, ні забезпечення відповідності дій і рішень згідно Конституції, ні гарантій судового захисту прав і свобод людини і громадянина, ні гарантій прав на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади.

В результаті цього першою судовою інстанцією винесено дві завідомо неправосудних ухвали, що грубо порушують Конституцію, а другою і третьою судовою інстанцією свідомо та зумисно позбавлено гарантованого Конституцією права на оскарження, прав на судовий захист і злочинно перешкоджено належному прийнятті і розгляду моєї апеляційної та касаційної скарги, чим здійснено ухилення від забезпечення верховенства права, суворого дотримання Основного Закону України, конституційної індивідуалізації відповідальності осіб в кримінальному провадженні та від обов'язку здійснювати належну кваліфікацію скоєного особливо тяжкого групового злочину по незаконно порушеним трьом (!) кримінальним справам

по одному й тому самому особливо тяжкого групового злочину, що суперечить ч. 2 ст. 60 та ч. 2 ст. 61 Конституції України і відповідно вказує на спільну організовану злочинну діяльність усіх вище вказаних прокурорів і суддів, а також постановлення суддями завідомо неправосудних ухвал: Васильєвою Н.П., Батрин О.В. – в першій судовій інстанції; Чорним О.М., Васильєвою М.А., Кепкал Л.І. – в другій судовій інстанції, а Марчуком О.П., Могильним О.П., і Наставним В.В. – в третій судовій інстанції з постановленням завідомо неправосудних рішень (ухвал) з документально підтвердженим порушенням ст. 375 та ч. 4 ст. 382 КК України та злочинним позбавленням усіх конституційних гарантій, прав і свобод людини і громадянина, які визначені конституційними нормами статті 1, 3; частини 2, 3 статті 5; ч. 2 статті 6; частини 1, 2, 3 статті 8; частини 1 статті 9; частини 1, 2 статті 19; частини 1, 2 статті 21; частини 1, 2, 3 статті 22; статті 23; частини 1, 2 статті 24; частини 3 статті 27; частини 1, 2, 3 статті 28; частини 1 статті 36; частини 4 статті 37; статті 40; частини 1, 2 статті 55; статті 56; частини 1, 2 статті 60; частини 2 статті 61; частина 1, 2 статті 64; частину 1, 2 статті 68; пунктів 1, 2 частини 1 статті 119; пунктів 3, 4 частини 1 статті 121; частина 1, 5 статті 124 та частини 1, 3 ст.129 Основного Закону України.

Порушивши присягу судді, виключно з метою приховати особливо тяжкий злочин своїх колег-суддів, міністрів, генералів і їх заступників та інших співучасників особливо тяжкого злочину, судова колегія апеляційного суду у складі головуючого судді Чорного О.М., суддів Васильєвої М.А. і Кепкал Л.І., а судова колегія Верховного суду у складі головуючого судді Марчука О.П. та суддів Могильного О.П. і Наставного В.В., ігноруючи і злочинно не виконуючи при цьому УСІ свої конституційні і службові обов'язки, визначені в статтях 3, 5, 6, 19, 21-24, 36, 40, 55, 60, 61, 64, 68, 124, 129 Конституції України, грубо порушуючи Рішення КСУ по справі № 9-зп від 25 грудня 1997 року, злочинно позбавили мене та Фонд прав на судовий захист та УСІХ інших прав і свобод, які згідно статей 1, 11 Європейської конвенції з прав людини через Фонд не підлягають жодним обмеженням.

18. Своїми діями і бездіяльністю судді другої судової інстанції Чорний О.М., Васильєва М.А. та Кепкал Л.І., а також судді третьої судової інстанції Марчук О.П., Могильний О.П. і Наставний В.В., не тільки позбавили прав на судовий захист та прав на оскарження завідомо неправосудної ухвали судді Батрин О.В. від 05 грудня 2018, а й злочинно перешкодили скасуванню злочинно відкритих корумпованими прокурорами: кримінального провадження №

12017080020000472» лише по ч. 1 ст. 366 КПК України без внесення даних до ЄРДР, **кримінального провадження № 4201700000002860** за завідомо неправосудною ухвалою судді Васильєвої лише за ч.2 ст. 436-1 КК України з явно злочинною метою приховати значно тяжчий особливо тяжкий злочин – менш тяжким та абсолютно незаконним призначенням розслідування нацполіцією, яка взагалі по закону не має права цього здійснювати, що в свою чергу унеможлиблює належне розслідування і відповідне покарання посадових осіб, винних у масових зловживаннях і протиправних обмеженнях. Оскаржуваною ухвалою від 04 квітня 2018 року також злочинно перешкоджено у скасуванні і **третього кримінального провадження № 4201800000000306**, порушене за завідомо неправосудною ухвалою судді **Батрин** лише за ч. 2 ст. 364 КК України, де корумповані органи прокуратури не здійснюють належного розслідування стосовно масових зловживань своїх колег-прокурорів, а лише старанно приховують масові зловживання і оргзлочинність в органах прокуратури та інших «правоохоронних» органах.

Саме з вини голови суду Головачова Я.В. (злочинна бездіяльність якого оскаржується окремо – <http://mahno.info/dokumenty/zayavy-zvernennya/844-zayava-pro-vchinennya-zlochynu-golovoyu-apelyacynogo-sudu-m-kiyeva-golovachovim-yav.html>), а тепер і з вини підпорядкованих йому суддів Чорного О.М., Васильєвої М.А. та Кепкал Л.І., залишилася без змін ухвала судді Васильєвої Н.П. від 13 липня 2017, що призвело до повторного винесення ідентичної ухвали судді Батрин О.В. від 05 грудня 2017, які злочинно не містять жодної індивідуалізації відповідальності осіб та належної кваліфікації скоєного особливо тяжкого групового злочину, що суперечить ч. 2 ст. 60 та ч. 2 ст. 61 Конституції України з порушенням кримінального провадження № 4201800000000306 лише за ч. 2 ст. 364 КК України для чергового приховування особливо тяжкого злочину – менш тяжким та призначення розслідування слідчими органами прокуратури, зацікавленої в кришуванні оргзлочинності своїх кадрів (дивитись в матеріалах справи № 757/67388/17-к лист з Генпрокуратури від А.Бакаєвої № 17/7-31559-17 від 16.02.2018)

В результаті своїх власних злочинних дій і бездіяльності Головачова Я.В., в очевидній змові з суддями Чорним О.М., Васильєвою М.А. та Кепкал Л.І., оскаржуваною ухвалою Апеляційного суду м. Києва від 04 квітня 2018 року було грубо порушено ч. 3 ст. 364, ст. 375, ч. 4 ст. 382 КК України, а також

свідомо судді Чорний О.М., Васильєва М.А. та Кепкал Л.І. разом з Марчуком О.П., Могильним О.П. і Наставним В.В. стали співучасником особливо тяжкого групового злочину інших високих посадовців (загалом 31 особа) по ч. 3 ст. 364, ч. 2 ст. 366, ст. 375, ч. 4 ст. 382 та ч. 2 ст. 436.1 КК України.

Відповідно до **ч. 3 ст. 364 КК України** зловживання владою або службовим становищем, тобто умисне використання службовими особами влади та службового становища всупереч інтересам служби, якщо вони вчинені працівником правоохоронного органу, спричинили тяжкі наслідки та заподіяли істотну шкоду охоронюваним законом правам та інтересам окремих громадян, або державним чи громадським інтересам, або інтересам окремих юридичних осіб – є злочином.

Відповідно до **ч. 2 ст. 366 КК України** службові підроблення, тобто службові підроблення з внесенням службовими особами до офіційних документів завідомо неправдивої і забороненої законом інформації, а також складання і видача завідомо неправдивих документів – є злочином.

Відповідно до **ч. 2 ст. 436.1 КК України** пропаганда злочинного характеру комуністичного тоталітарного режиму 1917-1991 років, тобто виготовлення, поширення, а також публічне використання і пропаганда забороненої символіки комуністичного тоталітарного режиму організованою групою осіб, що є представниками державної влади, або вчинені організованою групою – є злочином.

Відповідно до **ст. 375 КК України**, постановлення суддею завідомо неправосудного рішення, ухвали або постанови, тобто дії, вчинені з корисливих мотивів чи інших особистих інтересах з постановленням суддею завідомо неправосудного вироку, ухвали або постанови – є злочином.

Відповідно до **ч. 4 ст. 382 КК України**, умисне невиконання службовою особою судового рішення Конституційного Суду України та умисне недодержання висновку Конституційного Суду України, що набрало законної сили, або перешкоджання його виконанню – є злочином.

19. Починаючи з грудня 2016 року і до цього часу мені нічого не повідомляється про внесення на протязі доби відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань групового злочину Данова А.А., Нікітенка С.В., Пилипенко Д.Ю. і Ніколаєвої Г.Є., Цап О.В., М.Шейко, Романова В.П., Шаповалова А., Р.Артеменка, М.Бойка, І.Бутенка, Бондаренко Н.М., В.Кармана,

О.Шевченка, І.Горбаня, В.Чорного, О.Родіка, Шмітька О.Г., В.Маякова, Д.Чернишова, П.Мороза, П.Петренка по ч. 3 ст. 364, ч. 2 ст. 366, ст. 375, ч. 2 ст. 382 та ч. 2 ст. 436.1 КК України, в результаті чого здійснено зміну організаційно-правової форми Фонду і примусову реорганізацію без відома і згоди Фонду та його засновника, а злочинні дії і бездіяльність голови апеляційного суду **Головачова Я.В.** та підконтрольних йому **суддів Чорного О.М., Васильєвої М.А. та Кепкал Л.І., а також суддів Марчука О.П., Могильного О.П. і Наставного В.В.** вочевидь також спрямовані на продовження вже скоєного особливо тяжкого злочину з абсолютним позбавленням судового захисту і приховуванням організованої злочинної діяльності щодо організованого перешкоджання внесення належних відомості до Єдиного реєстру досудових розслідувань та розпочати належне розслідування стосовно винних в масових злочинних зловживаннях та в завданні величезної шкоди Фонду і його членам, що дискримінуються і переслідуються за громадську правозахисну і благодійну діяльність.

Невідповідність (неконституційність) КПК України Основному Закону і злочинне втручання в законну громадську і благодійну діяльність Фонду корумпованих «правоохоронців» на високих державних посадах призвело до довготривалих незаконних обмежень на протязі понад 2-ох років з настанням особливо тяжких наслідків, де відсутність належного повторного внесення Фонду до ЄДР, примусова реорганізація Фонду зі злочинною зміною організаційно-правової форми Фонду та злочинна відмова проставляти апостиль на статуті Фонду в свою чергу призвели до втрати Фондом тільки 1.02.2017 року двох міжнародних траншів, одного на суму 457 тисяч 565 грн. і другого на суму 342 тисячі 756 грн., що загалом складає 800 тисяч 321 гривню завданої матеріальної шкоди та понад 500 тисяч гривень завданої моральної шкоди.

Цей короткий аналіз масових зловживань, здійснених посадовими особами державних правоохоронних та інших органів, матеріали по справі **№ 757/67388/17-к** та наявні в ній документальні докази незаперечно підтверджують, що Кримінальний процесуальний кодекс України ([закон від 13.04.2012 № 4651-VI](#)) не відповідає Конституції України і є неконституційним, протягом 6 (!) років діє як злочинна корупційно-дискримінаційна схема, в результаті чого в кримінальному процесі організовано і системно здійснюється злочинне позбавлення усіх конституційних гарантій, прав і свобод людини і громадянина, які визначені [конституційними нормами статті 1, 3; частини 2, 3 статті 5; ч. 2 статті 6; частини 1, 2, 3 статті 8;](#)

[частини 1 статті 9; частини 1, 2 статті 19; частини 1, 2 статті 21; частини 1, 2, 3 статі 22; статті 23; частини 1, 2 статті 24; частини 3 статті 27; частини 1, 2, 3 статті 28; частини 1 статті 36; частини 4 статті 37; статті 40; частини 1, 2 статті 55; статті 56; частини 1, 2 статі 60; частини 2 статті 61; частина 1, 2 статті 64; частину 1, 2 статті 68; пунктів 1, 2 частини 1 статті 119; пунктів 3, 4 частини 1 статті 121; частини 1, 5 статті 124 та частини 1, 3 статті 129 Конституції України](#) , а всі органи державної влади і найвищі посади в державі Україна окуповані кримінальними елементами і організованими злочинними угрупованнями, які узурпували державну владу і гноблять мене, мою родину, членів Фонду, весь Український Народ та знищують основи Української державності.

Згідно частини 1, 2 статті 64 Основного Закону України, конституційні права і свободи людини і громадянина не можуть бути обмежені крім випадків, передбачених Конституцією України, а порушені по даній справі статті 24, 28, 40, 55, 56, 60, 61 Конституції – не можуть бути обмежені навіть в умовах воєнного чи надзвичайного часу. Крім того, у відповідності до ст. 68 Конституції, кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей, а незнання законів не звільняє від юридичної відповідальності.

Враховуючи всі вище наведені факти грубого і системного порушення Конституції в наслідок неконституційності КПК України, по даній конституційній скарзі та матеріалам справи **№ 757/67388/17-к**, необхідно здійснити невідкладну перевірку положень [статей 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 21, 24, 36, 39, 40, 41, 206, 214, 309, 428](#) Кримінального процесуального кодексу України ([закон від 13.04.2012 № 4651-VI](#)), які належить перевірити на відповідність [Конституції України](#), а також конкретні положення [статей 1, 3; частини 2, 3 статті 5; ч. 2 статті 6; частини 1, 2, 3 статті 8; частини 1 статті 9; частини 1, 2 статті 19; частини 1, 2 статті 21; частини 1, 2, 3 статі 22; статті 23; частини 1, 2 статті 24; частини 3 статті 27; частини 1, 2, 3 статті 28; частини 1 статті 36; частини 4 статті 37; статті 40; частини 1, 2 статті 55; статті 56; частини 1, 2 статі 60; частини 2 статті 61; частина 1, 2 статті 64; частину 1, 2 статті 68; пунктів 1, 2 частини 1 статті 119; пунктів 3, 4 частини 1 статті 121; частини 1, 5 статті 124 та частини 1, 3 статті 129 Конституції України](#), на відповідність яким належить перевірити Кримінальний процесуальний кодекс України, що прийнятий як закон від 13.04.2012 № 4651-VI.

Враховуючи все вище викладене, додане і наявне по справі **№ 757/67388/17-к**, на підставі [статей 1, 3; ч. 2 статті 6; частини 1, 2, 3 статті 8; частини 1 статті 9; частини 1, 2 статті 19; статті 21; частини 1, 2, 3 статті 22; статті 23; частини 1, 2 статті 24; частини 3 статті 27; частини 1, 2, 3 статті 28; частини 1 статті 36; частини 4 статті 37; статті 40; частини 1, 2, 4 статті 55; статті 56; частини 1, 2 статті 60; частини 2 статті 61; частина 1, 2 статті 64; частину 1, 2 статті 68; частина 5 статті 124 та ст. 129 Конституції України](#) , цією конституційною скаргою заявляю

клопотання:

1. Згідно статей 1, 2, 3, пункту 9 статті 7, статті 24, ч. 2, 3, 5 статті 37, статей 55, 56, 61 та ч. 1 статті 77 [Закону України «Про Конституційний Суд України»](#) і по матеріалам справи № 757/67388/17-к визнати дану скаргу прийнятною та відкрити конституційне провадження щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) Кримінального процесуального кодексу України ([закон від 13.04.2012 № 4651-VI](#)), що застосований в остаточному судовому рішенні Верховного Суду від 26 червня 2018 року.
2. Згідно статті 69 [Закону України «Про Конституційний Суд України»](#) , забезпечити неупереджений, об'єктивний і справедливий розгляд та всю повноту розгляду справи, відповідно витребувавши з Печерського районного суду міста Києва **справу № 757/67388/17-к**, а з апеляційного суду м. Києва – **матеріали провадження № 11-сс/796/1258/2018**, забезпечивши таким чином і всі необхідні докази по справі.
3. Керуючись [конституційними нормами статей 1, 3; частини 2, 3 статті 5; ч. 2 статті 6; частини 1, 2, 3 статті 8; частини 1 статті 9; частини 1, 2 статті 19; частини 1, 2 статті 21; частини 1, 2, 3 статті 22; статті 23; частини 1, 2 статті 24; частини 3 статті 27; частини 1, 2, 3 статті 28; частини 1 статті 36; частини 4 статті 37; статті 40; частини 1, 2 статті 55; статті 56; частини 1, 2 статті 60; частини 2 статті 61; частина 1, 2 статті 64; частину 1, 2 статті 68; пунктів 1, 2 частини 1 статті 119; пунктів 3, 4 частини 1 статті 121; частини 1, 5 статті 124 та частини 1, 3 статті 129](#) Конституції України, [статтями 32, ч. 2, 3, 5 ст.37, 35, 55, 56, 61, 64, 74, ч. 1 ст. 77, 84](#) Закону України "Про Конституційний Суд України", визнати таким, що не відповідає [Конституції України](#) (є неконституційним), Кримінальний процесуальний кодекс України ([закон від 13.04.2012 № 4651-VI](#)) зі змінами.

Додаток з завіреними копіями:

- 1) Ухвала судді Печерського райсуду м. Києва Васильєвої Н.П. від 13 липня 2017 – на 1 арк.;
- 2) Ухвала судді Печерського райсуду м. Києва Батрин О.В. від 05 грудня 2018 – на 1 арк.;
- 3) Рішення ДФС № 1708074600015 від 17.07.2017 про злочинну відмову у повторному включенні Фонду в державний реєстр з позбавленням ознаки неприбутковості – на 1 арк.;
- 4) Ухвала Апеляційного суду м. Києва від 04 квітня 2018, завірена мокрою печаткою суду – на 1 арк.;
- 5) Повернена без розгляду апеляційна скарга Фонду № 4 від 04.02.2018 – на 9 арк.;
- 6) Ухвала Верховного суду від 26 червня 2018 року, завірена мокрою печаткою касаційного суду – на 2 арк.;
- 7) Повернена без розгляду касаційна скарга Фонду № 30 від 17.06.2018 – на 12 арк.;
- 8) Заява Фонду № 21 від 23.10.2017 до Луценка Ю.В. про вчинення злочину групою осіб – на 7 арк.;
- 9) Звернення Фонду № 7 від 07.09.2016 про легалізацію поданих до Мініюсту документів – на 1 арк.;
- 10) Скарга Фонду № 12 від 05.10.2016 Данову А.А. на протиправні дії органів юстиції – на 7 арк.;
- 11) Фальсифікована виписка з ЄДР від 07.09.2016, видана 08.09.2016 з апостилом – на 1 арк.А3;
- 12) Доповнення до Статуту Фонду, затверджені Мініюстом 04 грудня 1996 року – на 1 арк.;
- 13) Довідка з ЄДРПОУ № 2552 від 11.06. 1996, що підтверджує статус громадської організації – на 1 арк.;
- 14) Виписка з ЄДРЮО серії ААВ № 027907 від 03.06.2013, що підтверджує статус керівника Фонду – на 1 арк.;

Всього додатку: на 46 арк..

Засновник і президент Фонду

С.П.Стеценко